

Sygn. akt II CSK 487/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa I. R.

przeciwko D. G., B. G. i W. R.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli oraz ustalenie ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powódka w skardze kasacyjnej do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała na występowanie na tle tej skargi potrzeby wykładni art. 231 k.c. co do sposobu interpretowania pojęcia dobrej wiary. Podniosła, że w dotychczasowej praktyce brak jednolitej wykładni. Zgodnie z jednym poglądem, pojęcie dobrej wiary jest interpretowane rygorystycznie, tak samo, jak w innych przepisach, które do niego się odwołują. Według zaś drugiego poglądu, przyjmuje się liberalne ujęcie dobrej wiary, gdy przemawiają za tym zasady współżycia społecznego. Zgodzić się trzeba ze skarżącą, że wykładnia art. 231 k.c. w świetle istniejącej judykatury może budzić wątpliwości, choć dominujące jest stanowisko o rygorystycznym rozumieniu dobrej wiary. Na tle tej sprawy nie uzasadnia to jednak przyjęcia skargi do rozpoznania. Aby bowiem istniejąca wątpliwość interpretacyjna przemawiała za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, musi mieć ona wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem w tej sprawie, nawet gdyby podzielić proponowany przez skarżącą kierunek wykładni art. 231 k.c., i tak jej powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione. Jak bowiem dostrzegły Sądy obu instancji, nie wykazała ona, że wartość naniesień znacznie przekracza wartość nieruchomości, na której tych naniesień dokonano, a to jest niezbędna przesłanka zastosowania art. 231 k.c.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

es